

Angličák

Napsal **Sergej** na stránkách Remennoj pedagogiky <http://club.bsp-txt.org>

Pro Spankboye přeložil *Milan Spank*

Městský kluk na vesnici uvidí dva místní výrostky řezající vrbové pruty a chce se stát divákem...

„Můžu?“ zeptal jsem se s chvěním v hlase, když se otevřely dveře. Strýc Kost'a truhlařil, byl v zástěře osypané pilinami, v ruce držel dláto. „Á-to jsi ty, rošťáku. Jen pojď, pojď...Copak jsi provedl-zase něco?“

Mlčky jsem strýci podal žakovskou knížku a zůstal stát se sklopenýma očima, zatímco soused listoval jejími stranami svými mozolnatými prsty.

„Ohó, nových pět poznámek. No ty tomu dáváš. Asi je třeba na tobě trochu zapracovat. Hybaj do kůlny, hned tam budu.“

Přešel jsem do známé kůlny, kde to vonělo čerstvým dřevem a nesměle usedl na kraj ponku a čekal. Strýc Kost'a se objevil brzy a vedl za ucho svého syna Vasku.

„To abych zbytečně nemarnil čas,“ vysvětlil nám. „Seřežu vás oba společně. Nu, svlékněte se.“

Minutu nato jsme už s Vaskou blýskali holými zadky.

„Éch, a pruty jsem si nepřines!“ roztrpčil se stolař. „To je bída...No co, uličníci, hybaj k říčce a nařežte tam vrbové pruty. Myslím že dvacet jich bude stačit.“

My se synchronně natáhli pro kalhoty, ale strýc Kost'a nás rázně zastavil:

„Ještě tohle? Hybaj, běžte nahatí!“

Zaplať pánu bohu, zahrada strýčka Kost'i se táhla zezadu od stavení k říčce, na jejímž břehu rostlo spousta vrbových kmenů. Díky tomu jsme se nemuseli ukazovat na ulici nahatí. Skrčeni, abychom se vyhnuli pohledům ze sousedských zahrad jsme se s Vaskou prosmýkli k řece a začali lámat pruty, vybíraje pěkně rovné a čistili jsme je od listí.

„Hej, klucí,“ ozvalo se odněkud a my se vylekaně skrčili do trávy. Ukázalo že na nás volá z druhého břehu nehluboké a úzké říčky Kolosinky-neměla více než pět metrů na šířku- jakýsi kluk zhruba našeho věku, oblečený po městsku, měl na sobě strakatou bundu a klobouk a seděl nad barevným splávkem udičky. Osmělili jsme se a vyšli z našeho úkrytu.

„Co to děláte?“ vyvalil oči kluk, koukajíc na svazky prutů v našich rukou. „A nahatí...?“

„Po tom ti nic není,“ odseknul Vaska, „sedíš, tak sed!“

„Budeme dostávat výprask,“ neočekávaně jsem ze sebe vyrazil. „A tohle jsou –pruty.“

„No né,“ oči neznámého se vyvalily do neuvěřitelných rozměrů. „To nemůže být!“

„Může,“ vzdychl Vaska. „Víš jak je náš otec přísný?“ Nečekaně mne tímto pojal za bratra.

„Nevěříš?“ otázal jsem se. „Na, podívej se a otočil jsem nahým zadkem k řece Vasku. Stopy po posledním výprasku se sice trochu zhojily, ale stále byly jelita dobře patrná.“

„Ohó!“ vydechnul rybář. „Šlo by se podívat zblízka?“

„Tak se podívej!“

„A jak...?“

„Přebrod' řeku a je to.“

„Tady je moc hluboko,“ s pochybami se kluk podíval na své jasně žluté holínky, dosahující pod kolena.

„Tak se svlíkni. Neboj se, voda je teplá.“ Kluk se nerozhodoval dlouho a svlékl se z oděvu do kraťoučkových červených plavek a bázlivě vstoupil do řeky. V nejhlubším místě mu voda sahala až po prsa, ale vzápětí již stál na našem břehu.

„Tak zírej,“ předklonil se Vaska a nastavil své kulaté půlky, zmalované modrými a žlutými šlinci.

„A jak tě táta řezal?“ Zvědavost z kluka přímo čišela: „Přímo na holý zadek?“

„To víš že ano. Položil mne nahatého na lavici, ruky i nohy mi přivázal a nařezal mi vší silou.“

„Bolelo to hodně?“

„Šlo to...“

„A dneska?“

„Co dneska? To bude to samé. Jedině je možné že mi nepřiváže nohy a nařídí Šedákovi mi je držet. A potom já jemu.“

„A šlo by se...“ kluk celý zrudnul hanbou-krátké plavky se mu vzrušením vepředu napnuly: „-podívat?“

„Čert ví,“ pokrčil Vaska rameny, „možná to táta dovolí. On říká že výprask před diváky mnohem lépe chutná. Šedáku, co myslíš ty?“

„Můžeme to zkusit, je třeba se zeptat.“

„Zeptáte se?“ Městský kluk se až kroutil na místě, jak byl netrpělivý shlédnout nadcházející výprask.

„Udělám pro vás co budete chtít.“
„Pro každého? Angličák pro každého?“
„Ano...“

„Dobře,“ mrknul na mne Vaska. „Ruce na to!“
S plácnutími jsme na sebe složili dlaně stvrzujíc obchod.
„Podívej,“ pohrozil městskému Vaska. „Odvolaš a svážeme tě ke stromu!“
„Neodvolám,“ zakroutil hlavou kluk.

„No dobře, já teď skočím domů-táta už je asi netrpělivý a potom kývnu jestli je vše v pořádku. Jestli se jenom ukážu a nemávnou, uděláte následující. Šedák půjde ke mně a ty zpátky-na svou stranu.“
Vaska odběhl k domu, blýskajíc patami a holými půlkami mezi záhony a my dva jsme se posadili pod keřem.

„Tobě jak říkají?“ zeptal jsem se s taky narůstajícím vzrušením. S Vaskou mne už strýček Košťá řezal, ale před někým jiným, to ještě nikdy.
„Igor,“ protáhnul rty nový kamarád. „Já jsem tady u tety na prázdninách, ale jinak jsem z Moskvy.“
„Moskvič říkáš. A ty jsi ještě nikdy neviděl výprask?“
„Ne, jenom jsem o něm četl v knížkách nebo viděl v kině, ale jenom málo.“
„Ale líbí se ti to?“ kývnul jsem na bouli v plavkách.

„A jak! Já jsem si dokonce zavedl sešit a tam si výprasky z knížek opisuji. Mám i fotky, ale taky málo. Ale sám si kreslím, co jsem četl v knížkách.“
„A ukázal bys mi to?“
„To víš že ano.“
V tu chvíli se na druhé straně zahrady objevil Vaska a zamával oběma rukama jako plavčík praporky při lodním semaforu.
„Půjdeme,“ postavil jsem se na nohy. „Teď něco uvidíš.“

* * *

Strýček Košťá nás uvítal usmívaje se pod vousy.
„Tak diváka jste si našli, synci. No, no-to se mu bude líbit jak pod prutem vřískáte-výchova bude. Tak a vezměte lavici a zaneste ji dovnitř, ať mi nepoplašíte všechny okolo.
My v trojici uchopili dlouhou, těžkou, věkem zčernalou lavici na které, jak říkal strýček Košťá jej řezal jeho otec a toho zase děda a zatáhli jsme ji do domu.

Kolobkov starší několik let zpět ovdověl a proto žili ve třech- otec a dva synové, takže jsem věděl že v domě nikdo jiný není(starší Vaskův bratr studoval na technice a domů jezdil jen na prázdniny). Igor vzrušeně pokukoval po stranách, ale bylo znát i napětí a strach.

Lavici jsme s Vaskou postavili do prostranné kuchyně a pruty vedle ní do vědra s vodou, a jak již to bylo zavedeno jsme si klekli na kolena vedle kamen.

„A ty proč stojíš?“ zeptal se strýček Igora. „Pěkně se zařaď. A taky nahatý- nebudou žádné výjimky.

Vidouc váhání městského, dopověděl:

„Jestli máš strach, tak dveře nejsou zavřené.“

Kluk váhal jen vteřinu a pak rázně stáhl hadříček plavek, sotva zakrývající zadek a klekl si na kolena vedle mne.

„Třeba tě taky- to...“ pošeptal jsem mu.

„No tak ať...“

„Hej, vy tam! Nešeptejte si“ přísně zakřičel strýček Kost'a a poplácal dlaní po lavici.

„Vasko, pojď sem!“

Vaska se zdvihl na nohy, zaplácal chodidly po čistě vyleštěné podlaze a pokorně ulehl břichem na lavici, natáhl ruce dopředu a otec mu je zručně přivázal pořádným koženým řemenem.

„Tak tři jste,“ spokojeně si pobrukoval strýček Kost'a, „to je dobře. Serjožko! Pojď sem, budeš jej držet za nohy. A ty-jak ti říkají?“

„Igor.“

„A ty, Igor, si mu sedni na záda. Sedej, sedej-jen se neboj, to vydrží. Tak aby se neházel.“

Uchopil jsem Vasku za chvějící se kotníky a natáhnul jej jako strunu, jak obvykle nařídil přísný exekutor a náš nový kamarád osedlal lavici, opatrně se holými půlkami posadil Vaskovi na lopatky.Nyní trestaný mohl maximálně vrtět zadkem, bolejší od pořádných šlehanců.

„Jenom konečkem,“ zažertoval strýček Kost'a vybíraje prut, který protáhl pěstí a setřel vodu. „Nadešel čas na vrbové proutí.“

„Nu, začneme se modlit,“ vydechl a široce se rozmáchnuv sekl vší silou pružným vrbovým prutem syny přes půlky.

„Uj,“ ten tence kviknul a instinktivně stáhl zadek, na němž červeně napuchávaly dva šlince s malou mezerou mezi nimi, před očima napuchávající a nabývající stále rudější barvu.

Napočítal dvacet pět ostrých a osvobodil skučícího výrostka a pleskl mne po zadku s povelom zaujmout jeho místo. Vyměnili jsme si místa-Igor mne chytil za kotníky a záda se posadil horkým zmrskaným zadkem kamarád. Kožený řemen mi stáhl zápěstí a já se tak mohl dotýkat drsného dřeva lavice pouze konci palců.

„Nu, protože je Serjožka o rucek starší, bylo by mu dvacet pět málo. Čtyřicet sneseš?“

„Snesu,“ zasupěl jsem pod hubeným Vaskovým zadkem, tlačíc hlavu mezi natažené ruce.

„Dobrá-tak drž. A vy – počítejte!“

Zaslechl jsem zpěvavý svist a půlkami zadku mi žahlo jak rozpáleným drátem.

„U-ju-ju-ju,“ zakvičel jsem a zaslechl hlasy svých soudruhů: „Raz...Jedna...“

Strýček Kost'a sekal sice bez zloby, ale pořádně a dostal ze mne slzy při sedmé ráně. Horší však bylo to, že Igor mi nedržel kotníky pořádně a po posledním žahavém „polibku“ jsem se mu vytrhl a zkusil sevřít lavici mezi kolena, čímž jsem si odřel vnitřek stehů a co víc-roztánouc nohy jako žába, nastavil jsem prutu jinak skrytá místa. Exekutor nestačil zadržet úder a pochopitelně „žahnul“ koncem prutu přes samé jistě víte co, což jsem ohodnotil zařváním a zakopal nohami od hrozné bolesti.

„Co je,“ zalekl se strýc a osahal mi zasažené místo. „To nic, krev tam nemáš, do svatby se ti zahojí. A ty,“ zahartusil na sklíčeného Igora: „Drž pořádně, jak jsem ti říkal, ale zbytečně. A tak-vyměňte si místa!“

Na záda mi opatrně dosedla kulatá jakoby holčičí studená Igorova zadnice a kotníky padly do pevného sevření Vaskových rukou. Aspoň že tak- z toho se už nevysmeknu.

„Ou-jej. Deset...deset...“

Čestné slovo, ani jsem nemohl pochopit že jsem volný, půlky pálily ohněm, ve slabínách to bolelo a jen s velkým úsilím jsem se zvedl z lavice.

„Dělej dřepy,“ poradil mi strýček: „To pomáhá.“

„No a co ty?“ obrátil se viditelně pobledlému Igorovi, který nevěděl kam se svými třesoucíma se rukama. „Neztratil jsi odvalu?“

Ten jen mlčky zakroutil hlavou, snažíc se držet cukající rty v mužný úšklebek.

„Hrdina! A tedy-zaujmi místo. Stůj...!“ nenadále se zastavil.

„Za co tě mám seřezat? To nejde jen tak bez důvodu- bez viny. Přiznej se k něčemu, nevěřím že existuje kluk co by nic neprovedl.“

„Ale on se na to těší,“ zlomyslně napovídal Vaska, se kterým jsme si stačili prohodit pár slov ještě na dvoře před výpraskem. „Celý život, říkal, že chtěl aby mu někdo pořádně nařezal.“

„No, ale to ještě není hřích,“ odbyl jej strýček.

„On ale si kreslí obrázky s výprasky,“ zakňučel udavač a přidal: „A honí se nad tím.“

„Tak to už je vážné,“ zamračil se stolař. „Je to pravda?“

„A-a-a no,“ zacvakla zuby Igor.

„Tak se natáhni. A tobě-donašeči-ještě přidám!“

Ale s přivazováním před ním natáhnutého nahatého kluka nespěchal.

„U koho bydlíš?“ zeptal se strýček Kost'a.

„U Ješevoj Galiny..Alexejevny,“ zadrmlil Igor nezvedaje tváře.

„Znám,znám, ona je tvoje co?“

„Teta...“

„A tak. Dneska tě, milý druhu, řezat nebudu,“ rozhodl strýček. „Obleč se a jdi domů. Kde máš oblečení- tys skákal do vody?“

„Na říčce..“

„Tak hybaj pro ně a upaluj domů. Večer k vám zajdu a s Alexejevnou vyřešíme společně, co s tebou dělat.“

„To není poctivé!“ zaúpěl Vaska.

„Já ti dám nepoctivé,“ odvětil otec. „No-jeň pojd' sem...“

Minutu později již už udavač vřískal, vrtěl šarlatově rudým zadkem a kopal nohami, vražen hlavou mezi otcovými silnými stehny a jeho zmrskané pŕlky řezal pořádný vojenský řemen, který jsem už také ozkoušel.

„Budeš ještě žalovat? Budeš? Budeš?“

Již zase oblečení (Vaska brečel a utíral si smrkance, tekoucí z nosu) jsme doprovodili našeho nového kamaráda na místo, kde jsme se potkali.

„Tak ať ti to večer dopadne,“ projevil jsem soucit.

„Stop!“ ozval se Vaska. „A co angličáky? Ty nás chceš podvést! To ti nevyjde!“

A...No ale to už je jiný příběh...

P.S. překladatele - autor opravdu slibuje další díl, snad jej splní. M.S.

www.spankboy.cz